

Els especialistes estudien Marguerite Yourcenar

L'estudi d'aspectes literaris, estilístics i conceptuals de l'obra de Marguerite Yourcenar ha centrat l'interès del Col·loqui Internacional sobre aquesta escriptora celebrat a València els dies 8 i 9 de novembre, organitzat pel departament de francès de la Facultat de Filologia.

Especialistes francesos i de l'Estat espanyol han intercanviat punts de vista i han iniciat un contacte que tindrà continuïtat en anys pròxims. L'autora de *Mèmories d'Adrià*, la literatura de la qual ha tingut gran èxit després de molts anys de ser publicada, aporta una visió matisada i plena argument moderns als seus arguments de ficció històrica. Per això, l'interès dels participants en el col·loqui a analitzar els mites i les imatges de la seua obra.

132 originals a la Nit de Santa Llúcia

Un total de 46 obres aspiren al Premi Sant Jordi de novel·la i 86 al Carles Riba de poesia en l'edició d'enguany. Convocats per la Fundació Enciclopèdia Catalana i l'Òmnium Cultural, seran lliurats tots dos en el transcurs de l'acte literari tradicional de la Nit de Santa Llúcia. Hi ha, a més, la circumstància que la present és la XXV convocatòria del Sant Jordi.

Quan «dir» és «fer»

Josep IBORRA

Lluís V. Aracil és un personatge ben poc —gens— provincià. En dir això, no pense, solament, en el fet que rode constantment pel món —*il Catalano Volante*, l'anomenen els seus internacionals col·legues— sinó, també, i sobretot, en la seua mentalitat oberta i curiosa, en l'àmplia informació —en moltes llengües— de què disposa. Cal dir que tot això s'ha traduït en una actitud independent, insubornablement crítica, cosa ben poc còmoda.

I, encara, hauríem d'afegir un altre tret al seu antiprovincianisme. L'Aracil sociolingüista —sociolingüista clarament lligat al destí del català— ha «internacionalitzat» el nostre problema; l'ha estudiat com un «cas» més de la història sociolingüística d'Occident; l'ha pensat, d'una banda, en relació amb d'altres minories lingüístiques i, de l'altra, amb concepcions teòriques generals pertinents —les de l'escola de Brateson, per exemple, entre altres—, i l'ha donat a conèixer en ambients foranis.

Ha publicat un llibre (*Dir la realitat*, Ed. dels Països Catalans) que és resultat, com ell mateix diu, de «moltes ocasions i relacions». Un llibre important, però que, sembla, no importa ningú. El mal és que aquest *silenci* confirma, desgraciadament, el blanc a què apunta el llibre: la situació d'autocensura en què vivim, els trucs amb què tractem de justificar o ignorar moltes coses que ens són vitals.

Tot plegat, es tracta d'una situació que Aracil, amb l'escola de Palo Alto, analitza en termes de la teoria del «doble lligam» (*double bind*). Sumàriament: hi ha dues normes contradictòries i una tercera que fixa els límits del joc i prohibeix d'eixir-ne de cap manera. Aquesta tercera norma «atrapa l'individu en una situació des-

important fins ara mateix».

Hi ha, sí, una «relegació opressiva». ¿I què passa aleshores? Passa que l'autocensura imposada pel *double bind* és coherent amb la «relegació opressiva». De fet, s'hi adapta i la reforça. Més: l'al·lega per justificar i excusar moltes coses.

La proposta —el mètode d'Aracil— consisteix a escapar d'aquesta situació —escapar del «refugi» que hem construït dins la «pre-



La lucidesa d'Aracil és incòmoda i necessària

perada, tot condemnant-lo a viure intensament *sense veure-la clarament*. El veto categòric és una repressió insidiosa del conflicte, perquè impedeix de fer-ne un *objecte* de reflexió i de discussió. Impedeix sortir-ne i veure'l des de fora, única forma de superar-lo. «Com que el problema no és mai declarat, tampoc no és mai clarificat».

Tot això ve com un anell al dit al nostre cas. «Al nivell del discurs públic —diu Aracil— les expressions de la Renaixença han estat, en efecte, obsessivo-evasives i comencem a sospitar que la reticència i les excuses dilatòries han estat potser el truc més corrent i

só»—, a sortir del «cercle familiar». «És clar que una comunitat *auto-silenciada* per la fe en la telepatia i el truc del «Tu ja m'entens» és tan inermes i inepta que sembla pràcticament inexistent.»

Però ¿com sortir a aquesta situació? Tot el llibre d'Aracil —respecte d'aquest problema i a molts altres més— és un exercici apassionant del mètode que ell practica per aconseguir-ho.

Necessitaria molts fulls per a resumir la seua posició, la seua manera de *dir* —que és *fer*— la realitat. Cal llegir *tot* el llibre: un llibre divertit, rigorós i alliberador.